

FLASKE
VERSUS
BRYST

OLGA RAVN

Giver jeg barnet flaske, er han tydelig for mig, og jeg forstår, han er i live. Jeg fyldes af ømhed for ham, jeg keder mig.

I amningen er der ingen tid, og jeg føler intet for barnet. Her er vi et og samme kredsløb, og jeg forstår ikke, at han eksisterer som noget uafhængigt af mig.

Det er flasken, der gør ham til
menneske.

Og med menneskeligheden
kommer hengivelsen,
utålmodigheden. Aften.

At give barnet flaske er som at betragte et hav, hvorimod jeg i amningen går i et med al vand i verden. Uden tid, uden kærlighed, uden civilisation. Under vandspejlet i amningen tabt og forflyttet som en del af en tidløs natur.

Som bølger slår,
slår mælken gennem mig med
den tålmodighed som kun
naturen har.

Dette
umenneskelige ved mælken i
mig. I barnet. Et ikke-
menneskeligt sprog af næring.

Falder barnet i søvn ved brystet i natten, ligger han stille, sover dybt og roligt. Men efter en natflaske sparker han rundt med dynen, taler i søvne i lyse toner, som noget der netop nu under vand har forladt sit æg.

OLGA RAVN